

Qui hi ha al darrere de les xarxes socials?

written by Redacció Unilateral | 20 de desembre de 2021

Les xarxes socials han representat un mitjà de comunicació a l'abast de tothom i han permès, per tant, una **màxima difusió de continguts** de tota mena, tant en l'àmbit personal i social, com cultural i també part de la tasca de comunicació a escala corporativa i empresarial.

És clar que l'ús que se'n fa és ja una altra cosa i **cadascú esdevé "responsable" dels continguts que hi difon?**: és una doble vara de mesurar. Aquesta responsabilitat, però, cal que sigui reconeguda legalment en aquells casos que representen atacs personals, a la privacitat i "foment de l'odi" o *mobbing* –en totes les seves accepcions–, competència deslleial o que s'escapen de la filosofia i política de comunicació de cada agent, sigui una institució o ens privat de qualsevol tipus. Alguns temes, per la càrrega connotativa que tenen podrien ser interpretats de manera diferent en funció dels "autors", malgrat saber que "objectivament" no són lícits, ni respectuosos des del punt de vista del "sentit comú". Sobretot, ens referim als atacs, informacions falses o bé opinions que no són argumentades, justificades o bé que atenen a interessos partidistes, deslleials o, senzillament, el que podríem qualificar de "perversos".

El concepte *fake news* és a l'ordre del dia pel que fa al periodisme més immediat i a les notícies que tenen a veure amb política o bé amb altres àmbits, volguda o cada cop més polititzats per totes les implicacions que comporten. No podem pretendre que tothom faci recerca més enllà de les fonts d'informació més immediates, però sí que cal pretendre, en primer lloc, veure **en nom de qui** es parla, justificar o argumentar les dades/notícies i preveure el ressò que puguin tenir. Sí que convé però en butlletins de notícies a escala

periodística, ja que cal fomentar-hi l'esperit crític.

En el cas de capçaleres de publicacions periòdiques, aquestes informacions queden sota responsabilitat del mitjà de comunicació, ja que estan obligats a definir "qui són", i també el seu àmbit d'activitat i fer pública la documentació que ajudi al posicionament de cadascú de cara a acceptar-los o descartar-los com a una opció; ens referim, sobretot, als comptes falsos o amb usuaris amagats que tant poden ser *trolls a internet, hackers*, com comptes duplicats que es dediquen exclusivament a confondre, fomentar delictes d'odi o generar desconcert i caos social, sota falsos perfils, latents i que actuen impunement.

És cert que totes les empreses que hi ha al darrere defineixen polítiques de privadesa que fan públiques, i que són més o menys clares; això no obstant, estem acostumats a llegir notícies en què aquests mals usos continuen donant-se en exercici de l'assetjament o crítiques aferrissades, que tenen de tot menys la intenció d'explicar un posicionament, i que remen a favor d'atacar la integritat i identitat individual o col·lectiva sense escrúpols o tergiversant la realitat, en tant que fets contrastats, actes no criminalitzables o opcions de pensament. És quan filem prim que el tractament subjectiu, com ha de ser, en el camp de les opinions, que la possibilitat de "criminalitzar-los" esdevé una tasca més difícil i cal, doncs, que es porti a terme de manera generalitzada i que cal seguir de manera continuada, en funció de cada cas.

El digital català METADATA, es fa ressò aquesta setmana, de la voluntat d' "[El Parlament Europeu obligarà les plataformes a perseguir els continguts il·legals i tancar els comptes que els difonguin activament](#)". Aposta per una llei de serveis digitals i control de continguts a internet, que faltará veure com es regula, si serà molt concreta o específica d'acord amb la realitat o tipologies de "delictes" més greus, de cara a obligar a les companyies. L'acord dels eurodiputats es votarà al ple del gener i esdevindrà la posició de l'Eurocambra en la

negociació amb el Consell. Altrament, caldria que totes les lleis de transparència que es fomenten per part de les institucions públiques s'ampliessin en tots els sectors i àmbits.

Si bé cal diferenciar molt bé el que és personal del que no, i també és molt difícil de controlar tot el que es publica, cal també lluitar per un **control efectiu** a partir del llenguatge i **depurar responsabilitats** per tal que es puguin fer servir com a proves, en casos de flagrant foment de conductes agressives o delictives. No tot s'hi val i cal deixar de banda els interessos comercials per sobre de tot. Cal apostar per un **major coneixement dels mitjans per així poder delimitar-ne l'ús d'acord amb les intencions o possibles conseqüències**; aquest fet, fora de qualsevol connotació de censura té com a principal objectiu la necessitat de formació, tant en l'àmbit educatiu com social, per tal que tothom assumeixi la part de responsabilitat que hi té: per una democratització de la informació total i efectiva, i generar vies que fomentin la pedagogia i responsabilitat en aquestes competències.